

Rev, saa at man altsaa uden stor Driftighed kan sige 5 Millioner Kroner — og saa dette Forslag, der gaar ud paa en Bevilling af 2,200,000 Kr. Jeg siger som det ærede kongevalgte Medlem, at der ikke kan opstilles nogen Sammenligning mellem disse to Forslag, og jeg siger som han, at det vistnok er overordentlig tvivlsomt, om det er rigtigt at vælge dette nye og uprøvede Forslag fremfor at holde sig til Kommissionens, især da man, som han godtgjorde, ikke kan fra dette mindre Anlæg ved en Udvidelse gaa over til Kommissionens Plan. Det er nepos disse Undersøgelser, vi her ere afstaarne fra grundig at drøfte, som gjør, at jeg mener, at denne Sag ikke nu burde finde sin endelige Afgjørelse, men derimod burde opfattes midlertidig, indtil den kunde komme til at foreligge Landstinget til en virkelig Prøvelse. Det forekommer derfor ikke mig, at disse saglige Bemærkninger, som jeg i det Hele taget i mange Retninger slutter mig til, kan fraraade Vedtagelsen af det af mig stillede Ændringsforslag.

Ordføreren (Mazén): Det vilde jo vistnok have været heldigere, om det ærede Mindretal, der nu stiller Forslag om kun at give Dyrctidsstillæg for 1 Aar, havde kunnet slutte sig til vort Ændringsforslag, men det var mig dog en vis Beroligelse at høre den ærede Ordførers Motivering; thi saavidt jeg forstod, var det kun af formelle Grunde, at han ikke har gjort det, medens han indrømmede Realiteten af det Krav, som de paagjældende Embedsmænd maatte have. I saa Henseende skal jeg imidlertid fremhæve, at det jo ikke staar i vor Magt at rette denne Form, forsaavidt som Tillægsbevillingslove jo ikke kunne forelægges først i dette Thing, og hvis der altsaa bliver Spørgsmaal om at give Tillæg paa en Tillægsbevillingslov for 1880—81, have vi jo ikke noget Initiativ i saa Henseende. Derimod kunne vi vælge den Vej, som vi ere gaaede, nemlig at foreslaa Ændringer i Tillægsbevillingsforslaget for 1881—82, hvorved vi jo slet ikke gaa udenfor den oprindelige Stamme af Forslaget. Det vil nemlig erindres, at Regjeringen paa dette Tillægsbevillingslovsforslag havde forlangt Dyrctidsstillæg for 2 Aar, og naar vi nu sætte det ind i en noget forandret Skikkelse, føre vi det forsaavidt kun tilbage til det oprindelige Forslag. Men skulde man i det andet Thing hellere ønske at sætte det paa Tillægsbevillingsloven for det paagjældende Aar, er det Noget, der kun er et rent formelt Spørgsmaal, som i og for sig ikke kommer dette Thing ved. Hvad vi have gjort, er i Realiteten at tilkendegive, at vi ere villige til at bevilge Dyrctidsstillæg til de paagjældende Embedsmænd for begge Aarene. Det ønske vi at slaa fast ved dette Ændringsforslag, og vi skulle altsaa være rede til at votere det, forsaavidt det vedtages paa Tillægsbevillingsloven, og forsaavidt det andet Thing maatte kunne gaa ind paa det. — Naar saa den ærede Ændrings-

forslagsstiller (Breinholt) reiste svære Anker mod Udvalget, fordi det var gaaet ind paa at behandle denne Post angaaende Tilskuddet til Frederikshavn's Havn, forekom det mig, at han i de Citater, han oplæste, dog ikke paa noget Punkt kunde paavise, at Udvalget var i Uoverensstemmelse med sig selv; det forekom mig netop, at de Udtalelser, som bleve ansførte, vare i fuldstændig Konsekvens af hinanden. Den ærede Ændringsforslagsstiller lagde ubelukkende Bægt paa det formelle Synspunkt og paa det Skjæbnsvangre ved den Forandring, der var foregaaet ved Lovforslagets Behandling. Det forekom mig endogslaa, at selve Forslagsstilleren var tilbøielig til at sruue det op til et Spørgsmaal af konstitutionel Betydning, hvor Landstingets Egeberettigelse stod paa Spil, og som skabte et farligt Præcedens, vi under alle Omstændigheder maatte vogte os for. Jeg tror, den ærede Taler lagde adskillig større Bægt paa denne Form, end den i og for sig har; thi det forekommer mig, at et saadant formelt Hensyn under ingen Omstændigheder kan være det Afgjørende for denne Sag. Det, at det andet Thing istedetfor at behandle et Lovforslag har sat den derpaa søgte Bevilling ind paa en Tillægsbevillingslov, kan, saa vidt jeg skjønner, i og for sig ikke være noget Afgjørende for, at vi skulle modsætte os denne Fremgangsmaade. Jeg skal i saa Henseende blot henlede Opmærksomheden paa et andet Lovforslag, hvor en lignende Fremgangsmaade er fulgt, nemlig om Bygningsforetagender paa Charlottenlund Slot. Vilde man nu sige, at denne Fremgangsmaade i og for sig burde bevirke, at vi satte det ud igjen, maatte vi jo gaa til videregaaende Strid, som jeg dog ikke har hørt, at Noget har hævet sin Stemme for. Jeg vil altsaa ganske rolig sige, at, hvis det andet Thing efter Omstændighederne maatte foretrække at gaa denne Vej istedetfor at behandle Sagen som et særligt Lovforslag, kunne vi rent principielt ikke have Noget derimod, men det, det kommer an paa, maa være Indholdet af det paagjældende Lovforslag og Indholdet af den Ændring, der derved foreslaas. Er det Lovforslag, der begravnes, et saadant, at vi maa sige, at det under ingen Omstændigheder har sin Plads paa en Tillægsbevillingslov, hvis f. Ex. Processreformen eller den Slags Love eller de andre Lovforslag, som det ærede Medlem citerede, pludselig bleve satte ind paa en Tillægsbevillingslov, ja, saa var det en anden Sag; men dersom det Indhold, som Tillægsbevillingsloven derved faar, bliver et saadant, at det passende kan være derpaa, saa ser jeg ingen Grund til at modsætte mig det. Jeg vil dog endnu gjøre opmærksom paa, at en saadan Bevilling til en Havn jo oftere har staaet paa Tillægsbevillingsloven, og med Hensyn til dette Forslag er det jo allerede fremhævet af det 7de kongevalgte Medlem (Kasper), at det oprindelig indbragtes paa Tillægsbevillingsloven eller Finants-